

PELİN BUZLUK

DELİ BAL

2010

YAŞAR NABİ
NAYIR ÖYKÜ
ÖDÜLÜ

ÖYKÜ

♥
CAN

2.
BASKI

PELİN BUZLUK

DELİ BAL

© 2012, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2012

2. basım: Nisan 2014, İstanbul

Bu kitabın 2. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Faruk Duman

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak resmi: © Shutterstock

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Özal Matbaası

Davutpaşa Cad. Emintaş Kâzım Dinçol San. Sit. No: 81/39, Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 26699

ISBN 978-975-07-1547-1

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 10758

PELİN BUZLUK
DELİ BAL

ÖYKÜ

2010 YAŞAR NABİ NAYIR ÖYKÜ ÖDÜLÜ

Pelin Buzluk'un Can Yayınları'ndaki diğler kitabı:

Kanatları Ölü Açıklığında, 2012

PELİN BUZLUK, 1984'te Ankara'da doğdu. Ankara Atatürk Lisesi'nden mezun olduktan sonra ODTÜ Çevre Mühendisliği Bölümü'ne girdi. 2008'de lisans eğitimini tamamladı. Öykü ve yazıları 2002'den bu yana *Varlık*, *Kitap-lık*, *Notos*, *Sıcak Nal*, *Dünyanın Öyküsü*, *Özgür Edebiyat*, *Akköy*, *Nikbinlik* ve *Kül Öykü* dergilerinde yayımlandı. "Deli Bal" adlı öykü dosyasıyla 2010 Yaşar Nabi Nayır Öykü Ödülü'ne layık görüldü. Yazarın, *Kanatları Ölü Açıklığında* (2012) adlı bir romanı da var.

Anneme...

İçindekiler

Sürek	13
62 Tavşanı	19
Seyirciler Yokuşu	25
Kafes	29
Göz Hareketleri	35
Gecenin Elyazısı	41
2.9 Saniye	47
Refüj	57
Aynanın Sonu	63
Puslu Bahçe	73

SÜREK

Arkada, göremediğiniz bir başka düşman var.
Bir günebakan çiçeğinin beni izlediğini ve
benden nefret ettiğini biliyorum.

MALCOLM LOWRY

Haklısın Emir. Ne söylesen yeri. Yıllarca aynı çatı altında yaşadık. Kardeş olduk birbirimize. Birlikte çalıştık, birlikte terledik. Gündüzleri çalışmak istemediğim için, benimle gece vardiyasına kalmaya razı oldun. Bu yüzden gündüzlerin hep derin bir uykuda geçti. Akşama doğru uyanıp günü yakalamaya çalıştın.

Bana “kardeşim” dedin. Bir kez bile sormadın neden kaçıp bu kasabaya sığındığımı ama bilmek isterdin elbette. Oysa ben hiçbir şey anlatmadım. Kızmakta haklısın. Dün gece işe de gelmedim seninle. Neden diye sorduğunda yalnızca sustum. Kapıyı çarpıp gittin. Ama bilmiyorsun, bugün başka... İşe gitmek yerine uykumu iyice aldım. Uzun zaman sonra aydınlık sokaklarda, meydanlarda dolaşıyorum. Bu akşam sana her şeyi bir bir anlatacağım. Anlayacaksın beni.

Pazaryerinden geçiyorum şimdi. Öyle yüksek direkli çadırlar kurulmuş ki... Yüzlerce köylü var burada, karı-

şık, rengârenk bir cümbüş oluşturuyorlar. Gürültüleri büyüdükçe korkuyorum yine. Bu korkularımdan haberin vardı ama anlayamazdın. Kimden, neden korktuğumu bilemezdin. Bunca gürültüde bildik bir ayak sesini duyamam diye korkardım. O ayak sesini duyamazsam ölebilirdim çünkü Emir. Çadırlara girip çıkan onca insanın arasında o bildik silueti kaçırırsam avlanabilirdim. Bugün o kadar korkmuyorum artık. Sana anlatacağım ya, belki de onun rahatlığı bu. Sen şimdi işten gelmiş, uyuyorsundur. Alnındaki ter kurumamıştır daha. Eve bir varayım, yorgunsan da uyandıracacağım seni. Bu kez yalansız konuşacağım. Hak vereceksin bana, bağışlayacaksın.

Keşke yanımda olsaydın şimdi. Onca zaman sonra gün ışığında dışarı çıktığımda bana eşlik etsen ne güzel olurdu. Hem birlikte bakıp eğleneceğimiz çok şey var burada. Köylünün biri küçük bir yalağa su boşalttı. Bir kadıncağız bilmeden yüzdürüyor eteğini bu pis suda. Bir başka köylü eşek satıyor. O eşeklerin bakışlarında bile gizli bir işbirliği seziyorum. Dönüp dönüp arkama bakıyorum: Kimse yok. Korkumu dizginliyorum.

Yastığımın altındaki hançeri görüp gülmüştün bir akşam. “Bir tabanca alsan ya...” diye alay etmiştin. “Hançerden başkası olmaz,” demiştin sana. Soran gözlerle bakmıştın. Susmuştum gene. Çok öfkelenmiştin. Haklıydın dostum, aramızda sır olmamalıydı.

Burada her şey öyle yeni ve inanılmaz geliyor ki bana... Peki sen inanabiliyor musun pazaryerinde dolaşabildiğime? Bedenimi sanki dışarıdan izliyorum. Bedenimde olmaktan ölesiye korkuyorum çünkü. Bir hançer daha var Emir, bu hançerin yıllarca özlediği kın, benim etim. Bu hançer yıllarca bana doğru yürüdü. Bense onun getireceği yaraya hazırlandım. Yastığımın altında kendi hançerim, ancak öyle uyuyabildim. Sırtım bütün giysilere, bütün duvarlara, ardımda bıraktığım tüm o yollara,

kentlere ve onları çevreleyen dağlara karşın çıplaktı. Gövdem korkusunun o hançerde artık son bulmasını istiyor belki de. Bu yüzden ona soyundu. Bunca zaman neden gölgelerde, karanlıklarda yaşadığımı bir bilseydin... Ama şimdi şu pazaryerinin şenliğine katılmalıyım. Bu bir cesaret alıştırması, öyle say. Seninle konuşmadan önce buna ihtiyacım vardı.

Küçük bir eğlence alanına vardım. Çocuklar bir köşede ellerindeki cam parçalarını ateşe tutmuş, isliyor. Güneş tutulacaktı bugün. "Hem de halkalı!" Öyle söyledi güzel gözlü esmer bir çocuk. İleride birkaç çember çeviriyor, kahkahaları buraya kadar geliyor. Onlara kendi gülüşümle eşlik etmek istiyorum. İçimde, nemli duvarların ardından açık havaya çıkarılmış o hüznün, derin bir kedere dönüşüyor giderek. Gülmek isterken kimin sesini bağıryorum böyle? Bu arsız, yanaşkan çocuklar korkuyor benden. Oysa asıl korkan benim. Birden ateşbazlara o kadar yaklaşıyorum ki yüzümün kırmızısını aynaya bakmış kadar iyi biliyorum. Çocuklardan başka, önünde büyüklerin de toplandığı bir çadır görüyorum. Başların üzerinden içeri uzanan bir baş da ben oluyorum. Tanık olduğum sahne hem şaşırtıyor beni hem de kederimi katmerlendiriyor: Ömrümde ilk kez bir denizkızı görüyorum, upuzun saçları göğsünü örtmüş, pullarla kaplı kuyruğu kımlıtsız. Güzel ve görkemli... Tepesinde kötü yürekli bir balıkçı, elinde kırbacı ha babam vuruyor zavallıya. "Konuş!" diye bağıryıyor. Kızcağız belli ki dilsiz. Yalnızca ağlıyor. Bu görüntü beni öyle üzdü ki derin bir kimsesizlikle seni yanımda istedim dostum.

Eve ulaşmak istiyorum artık. Yolu da uzattıkça uzattım. Sen şimdi yatağında uyuyorsundur. Düşlerin Yusuf'un kuyusu kadar derin ve çıkrıklıdır. Yatağımdaki uykuyu özlüyorum ben de. Sırtımı sarıp sarmalayıp duvara

yaşamak, öyle uyumak istiyorum. Hançerden korkan bir yer var orada, yıllar var ki zonkuyor.

Buradan nasıl çıkacağım bilemiyorum. Bu kadar kalabalık olmasa yolumu bulurdum. Güneş tutulacakmış. Halkalı. Başka bir halkayı bir ayının burnunda gördüm. Bir çingenenin eline düşmüş, acıklı acıklı oynuyordu. Bir diğer çingene darbuka çalıyordu. İnsanlar öyle korkunç gülüyorlardı ki ayının boynuna sarılıp ağlamak istedim.

Evin yolunu yitirdim Emir. Ne olurdu şu kalabalıkta karşıma çıkıversen... Seni ararken bütün yüzler aynı. Hepsi kırmızı yanaklı, tombul. Hepsi sağlıklı, güneş yanığı köylü suratları. Şimdi yüzün, senin olmaktan öte, “yüz” denilen şeyi anlatıyor bana. İnsanlara bakarken sağda solda, suratlarındaki koca boşluk, koca yokluk, bir “yüz”e sahip olmamaları.

Birdenbire başka bir yüz gördüm! Ezberime kazılı, tanıdık bir yüz. Onun yüzü! Sen onu bilmezsin Emir. Kalp atışlarımda eski bir büyüün tamtamları çalmaya başladı. Ve binlerce kez rüyalarımda gördüğüme benzer, ölümcül bir koşu başladı. Hırkamın etekleri savruluyor, sıçrayıp daha da ileri düşmek istiyorum, bacaklarım daha da uzamak istiyor. O hançer, işte o hançer, şu anda sırtıma çok yakın. “Ne zamandır burada? Nereden bulmuş beni?” Sormamalıyım artık. Yalnızca koşmalıyım. Bütün bedenleriyle dikiliyor yoluma herkes, koştuğum kadar bu engelleri de aşmam gerekiyor. O hançerliyi bir bilsen Emir, bana hak verir miydin? Ah, eve bir varsam, kapıyı örtsem ardımdan...

Sesleri dışımda bıraktım. Bacaklarım yanıyor koşarken. Ara sıra gözü karalıklarla ardıma bakıyorum. Bazen bir çakımlık görüyorum o yüzü. Bazense kayboluyor. Ummadığım bir yönden karşıma çıkacak diye titriyorum. Gözlerim bile titriyor Emir. Bir hayvanı çağırıyorum kendimden, kimselerin bilmediği. Öyle, o hayvanca ko-

şuyorum. Ensemde garip bir soluk, sırtım ürperiyor. Geride o, hançerli, ayak izlerimi kendi adımlarıyla siliyor, ardımda bıraktığım her şeyi rüzgârıyla süpürüyor.

Uysal bir karanlık yürüyor gözlerime. Güneş tutuluyor Emir. Çocukların sevinç çılgınlıklarını duyuyorum. Uykuda olmasan, gelip sen de izler miydin? Elimden tutup beni bir gölgeye çekerdin. Ben, bir gölge, ancak bir başka gölgede gizlenirdim. Yıllardır gizlediğim ne varsa, oracıkta anlatırdım sana. Ama kurtulacağım bu koşudan, sana söz, sağ çıkacağım. Her şey gibi bunu da anlatacağım sana. Cam isleyen çocuklardan dökülmüş dişlerini satmak isteyen bunağa dek...

Güneş, ayın ardına gizlenerek sırlı bir gece sunuyor bana şimdi. Yaşayabilmem için. Bir gölge karanlıkta ölmü mü sence? Asıl orada barınır, saklanır. Biraz olsun soluklanmak için bir gölgeye dönüşmeye razıyım. Güneş iyi ki sunuyor karanlığını. Etraf iyiden iyiye karardı. Bacaklarım hâlâ bedenimden bağımsız birer yaratık gibi, daha hızlı, daha hızlı koşmak istiyorlar. Zaman kalmadı Emir. Sırrımı açmalıyım sana. Kendimden haberler taşıdım gün boyu. Gölgeden haberler, bulutlu haberler getirdim. Söyleyeceklerim var. Dinle:

62 TAVŞANI

Masalımızı yazamayacaksın yaşadığıma inandıkça.

VÜS'AT O. BENER

Babam korkudan deliye dönüp bir sabah günün ilk ışıklarıyla evi terk etti. Böyle olmasaydı, ben de yasaların biz evlatlara sunduğu olanaktan bugünden itibaren yararlanabilecektim. Bugün babam altmış iki yaşını dolduruyor.

Yıllar önce yürürlüğe giren “62 Tavşanı” yasasına göre, altmış iki yaşını doldurmuş her babanın, yalnızca ve yalnızca öz çocuğu ya da çocukları (geçen sene, üç kardeşin aynı anda kurşun sıkma talebi üzerine yasanın ilgili maddesine böyle bir fıkra eklenmişti) tarafından öldürülmesi serbest. İnsanlar hızla ürüyorlar, dünya nüfusu gün geçtikçe artıyor. Su yok. Bu yasa sayesinde, hem çoğu erkek bir gün öldürülebileceği korkusuyla çocuk sahibi olmaktan cayıyor hem de altmış iki yaşını aşmış babaların ölümüyle nüfusta önemli bir azalma, su kaynaklarında gözle görülür bir rahatlama oluyor.

Soğuk ve gri paltolarının dik yakaları ardında yüzlerini çarpıtmış, korkularını gizleyemeden, zorlama bir gözü karalıklı sokaklarda gezen babalar var. Sözümona,

son derece sakin ve anlamlı adımlarla yürüyorlar. Çoğu, evden kaçmış oysa. Dolaştıkları bu kentin yerlisi değiller.

Artık, otobüslerde “yaşlılık kartı” kullanan erkek yolcuların yüzündeki korku daha anlamlı. Kendilerine tanınan ücretsiz toplu taşıma hakkının, daha fazla gezip daha fazla göz önünde olmalarını sağladığını görmüyorlar mı acaba? Diğer yolcuların hepsi açıktan gözlüyor onları. Küçük çocuklar bile neler olduğunun farkında, bu çekingen ihtiyarlara alaycı gözlerle bakıp gülüşüyorlar. Yine de yolcuların çoğu içlerini kemiren bir merakla yaklaşıyor bu insanlara. Onlara doğru ilerliyorlar otobüsün koridorunda. Nefeslerini duyabilecek kadar yaklaşıyorlar. Yaşlı babaların büyük bir kısmı yasaların gün gelip de bir böcek gibi öldürülmelerine izin vereceğini biliyordu. Buna rağmen neden çocuk sahibi oldular? Nedir onları üremeye iten bu ölümcül güdü? Gözlerini kör eden nedir? Genç erkekler bunları düşünürken korkuyorlar aynı hataya düşmekten. Yoksa üreme içgüdüsünün kaynağı korku mudur?

Dünya çapında ün yapmış ilk ve tek filozofumuz İ.J. (46) uluslararası bir kolokyumdaki konuşmasında, babalığın kabaca bir üreme içgüdüsünden ibaret olmadığını, bir tür “başka bedende ölüme gecikme arzusu ile libidonun hiçliğin içinde yitip gidişini seyre dalma saplantısının paradoksal açığa çıkış olgusu” olduğunu söylemişti. Kahvehanede bu konuşmadan kimi bölümleri haberlerde izleyen babaların çoğu, böylesi psikolojik ve varoluşsal bir karmaşaya sebep olmaktan dolayı kendilerini suçlamışlardı. Kolokyum çıkışında altmış iki yaşını aşmış katılımcı profesörlerden biri öldürülmüştü. Bunun üzerine filozof, insan yaşamının her şeye rağmen değerli olduğundan dem vurmuş, söylediklerinin yanlış anlaşılmasından ötürü derin bir üzüntü içerisinde olduğunu, doğada ölüm var diye, salt ölüm yüzünden bir erkeğin baba olmaktan vazgeçmemesi gerektiğini belirtmişti.

Pelin Buzluk, düşünsel derinliği başarıyla okura taşıyan bir öykücü; son yılların en çok konuşulan genç yazarlarından biri.

Uysal bir karanlık yürüyor gözlerime. Güneş tutuluyor Emir. Çocukların sevinç çığlıklarını duyuyorum. Uykuda olmasan, gelip sen de izler miydin? Elimden tutup beni bir gölgeye  ekerdin. Ben, bir gölge, ancak bir başka gölgede gizlenirdim. Yıllardır gizlediğim ne varsa, oracıkta anlatırdım sana. Ama kurtulacağım bu koşudan, sana söz, sağ çıkacağım. Her Şey gibi bunu da anlatacağım sana. Cam isleyen çocuklardan, dökülmüş dişlerini satmak isteyen bu nağa dek...

“Deli bal, kitaptaki hiçbir  ykn n adı değil. Öykülerin ortak atmosferinin adı. Deli bal, Karadeniz’de üretilen bir bal. Vahşi kestane çiçeklerinden ve orman g l  gibi başka vahşi bitkilerden beslenen arılardan sağılan bir bal. Çok az yenmesi gerekiyor; ancak çok az yendiğinde faydalı, ölüyü ka ırdığınızda delirttiği söyleniyor. Kitap hem hacmi hem de içeriğiyle böylesi bir çağrışım yaptı. Okura bir uyarı belki,” diyor Pelin Buzluk kitabını anlatırken.

Ona göre öyküde ne söylendiği kadar, ne söylenmediği de önemli: “ yk  s ylemediklerinizle, eksik bıraktıklarınızla da yazılıyor. Yazarken eşzamanlı olarak okuru da olduğunuz bir tür. Hangi noktaya ulaşacağını bilemeyebilirsiniz. Bu nedenle sürekli heyecan veriyor.”

ISBN 978-975-07-1547-1

9 789750 715471